משל ונמשל...

"ומשרתו יהושע בן-נון נער לא ימיש מתוך האהל" (שמות לג, יא).

"והוי מתאבק בעפר רגליהם" של תלמידי חכמים"

מלך ערך מלחמה נגד אויביו. המלך שלח את בנו לעמוד בקשרי המלחמה ולפני צאתו הוא אמר לו:

שמע בני לעצתי, את פסולת האוכל שלך אל תזרוק, אלא אסוף אותה באוצר גדול ושמור עליה.

הבן לא הבין את דברי אביו, מדוע עליו לאגור פסולת, בשעה שיש לו הרבה דברי מאכל ומשתה? אולם הוא לא רצה לעבור על דברי אביו, ואצר את כל פסולת המאכל שנשארה לו באוצר גדול.

לימים גברה עליו המלחמה עד שנמצא ימים רבים במצור, ולא היתה לו כל יכולת להביא אוכל מבחוץ, וכל זמן המצור הוא התקיים מפסולת זו. לאחר מכן בא הבן לאביו וסיפר לו את כל פרשת המלחמה והמצור, וכן את העובדה שבימי המצור הוא התקיים מהפסולת.

אמר לו אביו: ראה בני, הרי לכך התכוונתי בשעה שאמרתי לך שתאגור את הפסולת.

הסביר הבעל שם טוב:

חכמינו ז"ל אמרו במשנה באבות: "והוי מתאבק בעפר רגליהם". ונשאלת השאלה: מהי התועלת בעפר זה?! אלא שידעו חכמינו ז"ל, כי יתכן שיבוא זמן שהאדם יהיה נזקק אפילו לשיחת חולין של תלמידי חכמים, דהיינו לעפר שברגליהם. כל מה שמקורו מתלמידי חכמים יש ליקר אותו ולהחשיבו, כי בתקופה זו או אחרת בחייו של האדם הוא יוכל להבנות ממנו.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו, או גם אחר חצי שעה. הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מסעודות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח. **ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב.** לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: 20.30 - 21.00.

* ומהשעה: 21.00 - 22.00 שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - כד.

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני שמירת הלשון.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 12.40.
ערבית ראשונה: 19.05.
22.00: äéôù úéáøò

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "**תצוה**, - **כי תשא**":

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	4:57:30	5:19:30	6:09:45
א	4:56:15	5:18:15	6:08:45
ב	4:55:15	5:17:15	6:07:30
ג	4:54:00	5:16:00	6:06:15
ד	4:52:45	5:14:45	6:05:00
ה	4:51:45	5:13:45	6:03:45
ו	4:50:30	5:12:30	6:02:45
ש	4:49:15	5:11:15	6:01:30
א	4:48:00	5:10:00	6:00:15
ב	4:46:45	5:08:45	5:59:00
ג	4:45:30	5:07:30	5:57:45
ד	4:44:15	5:06:15	5:56:30
ה	4:43:00	5:05:00	5:55:15
ו	4:41:45	5:03:45	5:53:45

שיעור מוסר מדי יום ע"י מורנו פאש - הישיבה והכולל
בשעה: 18.40. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 12.30 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. הצבור הקדוש מוזמן.

* **בליל שבת** שיעור בשעה: 20.45 - 21.45. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן **יח,** עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 15.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 15.30 תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

בס"ד

עלון 674
ד' שבוע

חכמה ומוסר

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת תצוה

"שקופים אטומים"

תצוה

שושן פורים, אין אומרים 'צדקתך' בשבת זו.

* **מפטירין**: אתה בן אדם יחזקאל מ"ג.
* בירושלים: ויבא עמלק, ועל הנסים.
* **ומפטירין**: ויאמר שמואל שמואל א טו.
* **והאשכנזים**: כה אמר שמואל א טו.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 5:04
תל אביב : 5:14
ירושלים : 4:57

יציאת השבת

חיפה : 6:13
תל אביב : 6:14
ירושלים : 6:13
ר"ת חיפה : 6:49
ר"ת תל אביב : 6:49
ר"ת ירושלים : 6:48

כי תשא

שבת פרה, ב' ספרים.

מפטירין: ויהידבר יחזקאל ל.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 5:10
תל אביב : 5:19
ירושלים : 5:02

יציאת השבת

חיפה : 6:18
תל אביב : 6:19
ירושלים : 6:18
ר"ת חיפה : 6:54
ר"ת תל אביב : 6:55
ר"ת ירושלים : 6:54

מעשה ברב שעלה לעת ערב לבקר חולה בביתו, לקיים מצות ביקור חולים. כאשר פתחו בפניו את הדלת, חשב לרגע שחזר לעידן "שוכני המערות". הסלון הגדול היה חשוך ואפלולי, וריצדו בו צללים כחלחלים וכתומים, מלווים בקריינות מתכתית בשפה זרה. "אני רואה שאני מפריע", אמר הרב. "אשוב פעם אחרת".

"יכנס כבוד הרב", נשמע קולו של בעל הבית מתוך האפילה. "זו המלחמה ביוגוסלביה, כדאי לראות".

"לא, תודה", אמר הרב. "אבוא בפעם אחרת, אצלצל קודם".

החולה לא ויתר על הכבוד, וידע כיצד לנהוג. המכשיר כובה, האור הודלק, והמערה שבה להיות בית לכל דבר. התפתחה שיחה ערה על רופאים ורפואות, הרב יעץ ועודד, ועיני החולה זרחו מאושר. בסופה של השיחה, מצא לנכון לשאול שאלה: "מדוע הרב לא רצה לראות את החדשות. לא מעניין אותו מה מתרחש ביוגוסלביה ובארצות הברית, ומה קורה בארץ?"

"מעניין אותי מאוד", אמר הרב. "הרי בתוך עמי אנכי יושב. אני קורא מידי יום ביומו עיתון חרדי, ומעודכן בכל החדשות".

"אינה דומה שמיעה לראיה", פסק החולה. "לראות בטלביזיה זה אחרת לגמרי!"

"אמת ויציב", הסכים הרב.

"אז למה סירב כבוד הרב להסתכל בחדשות?"

"דוקא משום כך", השיב הרב.

המארח נעץ בו מבט נבון. הוא לא הבין. והרב הסביר. "אתה שואל על החדשות בלבד, משום שגם אתה יודע עד כמה סצינות של אלימות מזיקות למידותיו של האדם, ושמראות תועבה אסורות בראיה מדאורייתא. אבל כעת אתה שואל רק על החדשות, ניחא. ובכן, הסכת ושמע -

כידוע לך, אני מכהן כדיין. יום יום אני שומע טרוניות ומריבות, רואה איך בתים נהרסים בגלל שטויות, איך חלומות מתנפצים ויחיים נשחקים. ואני תוהה: כיצד זה קורה. מדוע אנשים שבנו בית באהבה ורגש, ותלו בו תקוות כה רבות, מגיעים למשבר כה מוחץ, עד איבה ושנאה?

למה אצל אבותינו זה לא קרה? מדוע בחוג החרדי זה כה נדיר! ואני חושב שמצאתי את הסיבה.

לאבותינו היו חיים קשים, חיים של גזירות ורדיפות, של מתחים וחרדות. אבל הם השתדלו שכל זה יסתיים במפתן בית. בבית עצמו היו אור וזוהר, שלווה וטוהר. האנגלי אומר: "ביתי הוא מבצרי", והיהודי אומר: "ביתי הוא מקדשי", מקדש מעט. הבית קודש לביצור ושלווה והשקט, לחינוך הילדים. לשיחה עם האישה ומשחק עם הילדים.

הטלויזיה שברה זאת. ישנם בתים, בהם שכחו בני הזוג לדבר זה עם זה. הבעל חוזר הביתה ישר ל"חדר החושך"!

אבל לא רק זה. הטלביזיה פרצה את הקירות של הבית, "עשתה פרצות בחומה"! שאלת על החדשות. חשוב על כך, שהמכשיר הזה מביא לסלון שלך את יוגוסלביה ואת אמריקה, את האינתיפדה. אתה אינך מתגורר בביתך! העולם החיצון פלש אליו, עם תרבותו ואוירתו, אלימותו ותועבותיו!

לבית המקדש היו חלונות "שקופים אטומים", כלומר שהאור יצא מתוכם החוצה, ולא חדר מן החוץ פנימה.

כך צריך להיות הבית היהודי. שיאיר ויזהר, ויקרין החוצה. כך אני מנסה לעצב את הבית שלי, בית של אושר פנימי, מבצר של קדושה, של חינוך".

כעבור שבוע הגיע החולה לבית הכנסת לאחר התפילה הוא ניגש אל הרב. "אשתי האזינה לשיחה, והיא מכרה את הטלויזיה".

"ודאי היו לה סיבות", אמר הרב.

"כן, מאז האור דולק בביתנו בערבים", השיב. **ולא התכוון רק לנברשת החשמל.**

פרשת כי תשא

"גדלותו של אבי הנביאים"

ביום השנה הראשון לפטירת 'הסבא' מנובהרדוק זצ"ל, איש מסירות הנפש ומייסד רשת הישיבות הנודעת שפעלה בתנאי מחתרת וסכנה בסערות מלחמת העולם הראשונה ופרעות הכנופיות, ערכו תלמידיו הנאמנים וממשיכי מורשתו, ראשי ישיבות נובהרדוק, כנס התעוררות וחישול לקראת המבחנים הקשים העומדים לפניהם. לא היה זה דבר של מה בכך, לקיים רשת של עשרות ישיבות ברוסיה הגועשת ולהלחם בזרמי המהפכנות הרדיקלית שהכריזה מלחמת חרמה בדת.

תלמידו הגדול, הגאון רבי שמואל ויינטרויב זצ"ל; ראש ישיבת ברדיטשוב, התבקש לאפיין את גדולתו של 'הסבא', הרב הנערץ. קם ואמר: "אילו התבקשנו לאפיין את גדולתו של משה רבינו, לציין את דרגתו, הן חסרי מלים היינו, יראים לומר דבר. אבל התורה הקדושה עשתה זאת, ומצאה את שיא גדולתו ותפארתו: "ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל", ופירש רש"י: "שנשאו ליבו לשבור את הלוחות לעיניהם, שנאמר ואשברם לעיניכם, והסכימה דעת הקדוש ברוך הוא לדעתו, שנאמר: אשר שיברת, יישר כחך ששיברת". זה הוא השבח הגדול ביותר, שיבחו של עבד נאמן, שאינו עושה גדולות ונצורות בלבד, ואינו חס על פעלו ועמלו, ואין לו לנגד עיניו אלא רצון קונו!"

וסיפר, שהסבא מנובהרדוק שלח שניים מתלמידיו לעיר מרוחקת בתוככי רוסיה, להקים ישיבה. פעלו השניים במסירות נפש, קיבצו תלמידים, שיכנום במבנה, השיגו מזון והרביצו תורה. הקימו ישיבה לתפארת. משהתבססה הישיבה ושיגשגה, החליטו פרנסי הקהילה החילוניים להתערב בתכני הלימודים, ואם לאו יגרשום מן המבנה שבבעלות הקהילה. שני התלמידים התלבטו. נודע הדבר לסבא. נטל הסבא שלושה מתלמידיו - ורבי שמואל ביניהם - ונסע לשם דרך שלושת ימים, ניסה לשכנע את הפרנסים שיחזרו בהם. ומשלא עלה בידו

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

פרשת כי תשא. המשך.

ונסע לשם דרך שלושת ימים, ניסה לשכנע את הפרנסים שיחזרו בהם. ומשלא עלה בידו שיכנע את הורי התלמידים לשלחם לשאר ישיבותיו, ולא זז משם עד שסגר את הישיבה!

זו הגדלות האמיתית, גדלות "שבירת הלוחות", שמכוחה מקבלים "לוחות שניים" ואין מפסידים כלל!

כשביקשה מלכות הרשעה להחדיר שעת לימודי חול לישיבת וולוז'ן המהוללה, שקלו כמה מגדולי הדור להעניות לתביעה, כי היתה זו הישיבה המרכזית והוותיקה במדינה. אבל ראש הישיבה, הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל, הכריע בעד "שבירת הלוחות" וסגירת הישיבה - וראה זה פלא: בוגריה פתחו ישיבות במקומותיהם, עשרות ישיבות קמו במקומה, והתורה פרחה ולימודה התעצם וגבר!

וכששאל הסבא מקלם זצ"ל בעצת רבו, הגאון רבי ישראל מסלאנט זצ"ל, האם לפתוח את ישיבתו, ענהו: "אם תוכל לסגור - יכול אתה לפתוח!"...

כלפי מה אמורים הדברים? אם נתבונן נראה, שרבים ממעשינו הם מעשים שבדיעבד, שבשיגרה, שברצף. גם אם אין אנו מרוצים, גם אם איננו שלמים עימם, גם אם לא היינו נוהגים כן מלכתחילה, אבל שבויים אנו בהם, נסחפים בזרמם מבלי עוז לעצור, לשנות כיוון, "לשבור לוחות".

נתקלים בחילונים שיודעים שהאמת ביהדות, שיש לקיים מצוות, לשמור שבת, כשרות, טהרה. אבל אין בהם עוז לקום ולעשות מעשה, לקבל עול מלכות שמים, ללכת לסמינר.

נתקלים בהורים ששלחו את היקר להם מכל, את צאצאיהם האהובים, לבית ספר לרכוש דעת והשכלה - והמומים מהאלימות הגואה, מהמלים שהילד מביא עימו, מהביטויים והמושגים, מהמתירנות וההתבהמות. אם כן, מה לכם מחשים. שנו כיוון מבעוד מועד! "שיברו לוחות" והעבירו את ילדכם לבית ספר המחנך לאמונה ולמורשת, למידות טובות וערכי נצח, להכרת התורה, הכרת סידור התפילה, לכיבוד הורים והליכות נאות, הצילו את ילדכם ויודה לכם לעד!

יאבחן כל אחד היכן שרוי הוא בשיגרה. כבול במסלול אכזב, ויאזור עוז לתמורה בטרם פורענות - זו היא שיאה של גדלות, שעבורה מקבלים ברכת "יישר כוח" מן השמים!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כה-כז.

אדם שנכנס למינוס בבנק, בשמים הוא בצרה גדולה, אם יש עליו 'דיון' הוא תמיד יוצא חייב בדין, אף פעם הוא לא יוצא זכאי, אין מי שיפתח את הפה לטובתו, ועל מה כל הנוראות האלה, על כך שהוא לא נותן לשני לחיות!

באו נצייר לנו את 'המשכנתא', אם לא היה מושג של 'היתר עסקה' בהלכה, הרי אנחנו רואים בעיניים, איך שהיא אוכלת את האנשים. הרבה אנשים לא מצליחים לגמור לשלם את זה.

הרב שמואלביץ אומר, שהנקודה היא, שהאדם עושה 'חסד', והוא רוצה גם להנות מהמצוה, מהמצוה אתה לא צריך להנות, את המצוה עשה לשם 'מצוה', ולא בשביל לקחת ממנה לעצמך.

כשאנחנו רואים משהו בגשמי אנחנו מיד מקנאים. שכשיש משהו גשמי לזה - מקנאים בו, ושכשיש משהו גשמי לזה - מקנאים בו, צריכים לקנא בהישגים הרוחניים. כשרואים שיש לאחד נקודה של שלימות טובה - צריך לקנא בו, - אוי, מתי גם לי תהיה נקודה כזאת טובה, וזה מה שתפס לגדולים את הראש. עוד קצת שלימות, עוד קצת מעלה!...

מספרים על אחד הגדולים, שאיך הוא נהיה אדם גדול. הוא אמר, שמכל אחד הוא לקח את הנקודה הטובה שלו.

ובאמת, אם תסתכלו, אפילו על אדם פשוט שבפשוטים, תמצאו בו נקודה מיוחדת. יש אחד שהוא מיוחד 'ברחמים', ואחד מיוחד ב'חסד', אחד מיוחד במידת 'האמת', ואחד בעקביות. אין אחד שאין בו 'כלום', תמיד יש איזה נקודה מצוינת. אני לא מדבר על הרשעים, אני מדבר על אנשים רגילים.

המדרש הזה נפלא. כל פעם שאותו יהודי יהי'ה נידון לדין - הדין מיד נגמר, עד כדי כך, שהמלאך המליץ הופך בעצמו להיות 'קטיגור', שנאמר - 'וחיז' בלשון שאלה תמיד. **היש 'מליץ' שיאמר כי דתו לחיות? כלם יענו ויאמרו: לא יחיה!**

המדרגה הרביעית: לאו שאין בו מעשה.

כו. אמרו רבותינו זכרונם לברכה, (סנהדרין סג א): לאו שאין בו מעשה אין לוקים עליו. ומפורש בדבריהם זכרונם לברכה (יומא פו א) כי לאו שאין בו מעשה חמור מן הלאו שניתק לעשה. ויש באזהרות לאו שאין בו מעשה אזהרות תלויות בלב, מהן בלשון, ומהן בקפיצת יד והמנע מן המעשה. וכן יש עברות שאין בהן מעשה תלויות בחוש השמע ובחוש הראות. וראינו רבים מבני אדם שכחו רבות מהן, ויש אשר ידעו ואינם נזהרים בהן מפני שאינן תלויות במעשה, כי העברות התלויות במעשה, כמו אכילת החלב והדם והנבלה והטרפה, אין הדבר קרוב להכשל בהן כמו העברות הנעשות במחשבה ובלשון ובשבת מן המעשה. על כן ראינו לזכור מקצתן, להזכיר ולהזהיר אשר לא ידע להזהר. ולא באנו להאריך בהן. זולתי לרמוז עליהן להיות לזכרון לשבי פשע.

מזכירים למי שרוצה לחזור בתשובה.

כז. מן האזהרות התלויות בלב: השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך (דברים ח, יא). ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות צט ב): כל מקום שנאמר "השמר פן" ו"אל", הרי זה לא תעשה, הוזהרנו בזה לזכור את השם יתברך בכל עת. וחייב האדם להשתדל לקנות לנפשו תמיד ההנהגות המחויבות מן הזכירה, כמו היראה והצניעות וקישוט המחשבות וטכסיס המידות, כי זרע הקודש ישיגו כל הנהגה נאוה והמעטירה בעליה מזכירת השם יתברך, כמו שנאמר (ישעיה מה, כה): "בה' יצדקו ויתהללו כל זרע ישראל".

הר"י מפרש את המילה **בה'** - ע"י זכירת ה', **יצדקו ויתהללו** - ע"י זה יהיו צדיקים ויתהללו, יקנו את המצוות המהללות, המפארות, אם הוא מזרע....

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	תצוה
ללא פרסים	

מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאונך, במאונך ובאלכסון.

מצא מימרה מסתתרת .

צ	ו	ת	ע	ש	ה	מ	ש	צ
מ	צ	א	ד	מ	ת	צ	ד	מ
ר	ש	כ	ד	ג	י	צ	ג	נ
י	ת	ג	ה	י	מ	ה	ר	פ
פ	צ	כ	ר	מ	ש	כ	ל	כ
ס	ג	ש	ל	א	ז	צ	ש	מ
ד	ב	מ	מ	ש	ל	י	ג	צ
ב	ו	ה	ג	י	ח	ש	ט	א
ר	ש	ד	ז	ו	ש	ו	פ	ח
ק	מ	ט	ת	ג	ר	ד	י	ת
ת	ג	פ	י	ת	ח	מ	ש	ל
ר	ש	מ	ו	נ	א	ג	כ	כ
ב	צ	ל	י	ב	מ	ת	ח	ת
ח	ע	ש	נ	ח	פ	ג	ש	צ
ת	מ	צ	ש	ת	צ	מ	ר	ח
צ	ש	ג	ח	מ	ש	ח	צ	א

אפד	תולעת	טור
אבן	יהלם	ארגמן
פטדה	חברת	כתפת
שני	זכרן	חתם
תפתח	פתוחי	תכלת
זהב	שש	ברקת
ספיר	נפך	חרש

האם מצאת את המשפט:

חבקוק פרק א פסוק יד

מאת: ותעשה אדם כדגי הים כרמש לא משל בו :

בס"ד

אין לנו בהם חפץ

קח פסק זמן...

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שמא איפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .

* שמחת האירוח איזארות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה...

הצדיק רבי ניסים נחום זצ"ל.

פרשתנו פותחת בציווי שמירת השבת וממשיכה בענין עשיית המשכן, בית ה'. ובענין זה, על האישה שהכינה צרכי שבת ודאגה לכבוד בית ה'. בקרב יהודי לוב רווח סיפור פלאי. מרת רבקה, רעייתו של הגביר כפללה נחום, מנכבדי העיר טריפולי והגבאי הראשי בבית הכנסת המרכזי, רגילה היתה להכין את כל צרכי השבת ביום חמישי ובבוקר יום השישי, ומצהרי היום חופזת היתה מבית כנסת אחד לשני, לנקות את בית הכנסת, לשטוף ולהדיח, להטיב את המנורות לכבוד השבת, למלא בהן שמן ולהתקין את הפתילות.

פעם חדר לרגלה מסמר חלוד. כעבור יומיים פשטה בכף רגלה דלקת ונגרמו לה כאבים עזים. בהגיע יום שישי לא יכלה כמעט להזיז את רגלה, אבל על המצוה לא ויתרה. במאמץ רב כיתתה רגליה מרחוב לרחוב ומבית כנסת לבית כנסת, כשכל פסיעה עולה לה במאמץ עצום. נשכה שפתיה כדי שלא להאנח, אך לא היה ביכלתה לעצור את הדמעות המציפות את עיניה.

לפתע ראתה מולה אדם לבוש לבנים ופניו קורנות. "מה לך, אשה יקרה", שאל האיש.

"רגלי נפצעה ממסמר חלוד וההליכה קשה עלי", ענתה האישה.

"אם כך, מדוע יצאת מביתך", שאל הזר.

"מצוה מוטלת עלי, ואיני מוכנה לזנחה", ענתה האישה.

"אם כך, מן הדין שתתרפאי", ענה האיש. ולפתע חשה שרגלה הבריאה, והכאבים נטשוה כליל!

"המלאך רפאל אתה", קראה האשה.

והלה ענה: "לא כי, אלא אליהו הנביא אני. ובזכות המצוה יוולד לך בן שיאיר עיני לומדי התורה". אמר, ונעלם. ואכן, נולד לה בנה הצדיק רבי ניסים נחום, שזכה לשני שולחנות, תורה וגדולה במקום אחד. היה גדול בתורה, ותמך בלומדיה ביד רחבה.

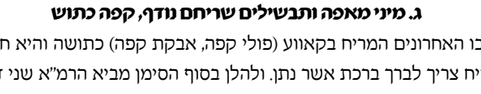

לענין קליפות פרי ההדר אשר מפיצים ריח חזק וכגון קליפות הלימון והתפוז ובפרט אחרי שקולים אותם באש נחלקו הפוסקים אם ברכתן הנותן ריח טוב בפירות או בורא עצי בשמים או בורא מיני בשמים, וכן יש לנהוג.

א. ברכת הריח על ציפורן (נעגאלא"ך), קינמון, פלפלין וזנגביל, אגוז מוסקט

שם: ועל אגוז מוסקט ועל קניל"ה (קינמון) וקלא"ו (ציפורן) וכל בשמים שהם לאכילה מברך שנתן ריח טוב בפירות. ועיין במשנ"ב (סקט"ז) בשם אחרונים שמפקפקים לענין ציפורן, וטעם הספק כי עיקרו עומד לתבלין ואינו בכלל פרי, ומסיק המשנ"ב שהרבה מסכימים לברך בורא מיני בשמים שבזה יוצא לדברי הכל.

ובשעה"צ (סקי"ב) מביא לדון לענין קינמון, ונוטה לומר שברכתו הנותן ריח טוב בפירות, אם כי אינו ראוי לאכילה כשהוא בעין, מכל מקום ע"י תערובת (בסוכר וכדו') והעיקר הוא הקינמון מברכים עליו בופה"א (וכמבואר בשו"ע סי' ר"ב סעי' י"ז)

אך בסיום דבריו כותב המשנ"ב (בשעה"צ שם) שאפשר שטוב יותר לכתחילה לברך גם על קינמון בורא מיני בשמים.

ובשאר אחרונים מצינו, שלדידן, שגם קינמון אין נוהגים לאכול ע"י תערובת, ואינו משמש אלא כתבלין, ולעולם אין ברכתו עליו, לכן אין לברך על ריחו אלא בורא מיני בשמים, וכדין הצפורן.

והרוצה לצאת ידי כל הדיעות 'ימנע מלברך אפילו בורא מיני בשמים על צפורן וקינמון וכל שכן פלפלין וזנגביל ושאר מיני תבלינים העומדים בזמננו בעיקרם לתבלין בלבד ואין רגילות כל כך להריח בהם, אא"כ 'יחדם בכלי מיוחד על מנת להשתמש בהם להריח ולא לתבלין שאז שפיר דמי לברך עליהם בורא מיני בשמים.

ועפ"י כל הנ"ל יצא לנו הדין גם לענין אגוז מוסקט שבזמננו אין מי שיאכלנו בעין ואף לא ע"י תערובת, ואינו משמש אלא כתבלין, ולכן אין לברך על ריחו הנותן ריח טוב בפירות אלא 'בורא מיני בשמים'.

ב. ברכת 'שהכל' על ריח טוב ועל שאר הנאות שבעולם

מ"ב סקי"ג: ודעת איזה אחרונים שבדיעבד אם בירך על ריח 'שהכל' יצא וכו', ודעת מגן גיבורים שאפילו בדיעבד לא יצא דאין זה מטבע שטבעו חכמים בברכות ולא נתקן ברכת שהכל כי אם אאכילה ושתיה.

וברבים מהפוסקים מצינו שהסכימו לדברי התוס' (ברכות מ"ג. ד"ה ועל ההדס) שהמברך שהכל על הבשמים יצא, ולכן אם בדיעבד בירך שהכל לא יחזור ויברך את ברכת הריח, וכן בכל מקום של ספק אם יש לברך על הבשמים ראוי לי'ש לברך שהכל על איזה משקה ולפטור הנאת הריח.

ולא על הנאת הריח בלבד, אלא גם על כל שאר הנאות שבעולם שלא תיקנו חז"ל עליהם ברכה נוהגים חסידים ואנשי מעשה לברך שהכל על משקה ולכוין לפטור ההנאה, כדי שלא יהנו כלום מהעוה"ז בלא ברכה.

ג. מיני מאפה ותבשילים שריחם נודף, קפה כתוש

מ"ב סקט"ז: כתבו האחרונים המריח בקאווע (פולי קפה, אבקת קפה) כתושה והיא חמה שריחה נודף ואדם נהנה מאותו הריח צריך לברך ברכת אשר נתן. ולהלן בסוף הסימן מביא הרמ"א שני דיעות לענין לברך 'הנותן ריח טוב בפת' על לחם חם אשר ריחו נודף, ומסיק הרמ"א שם שלא לברך, ובמשנ"ב (סקנ"ה) מסביר הטעם שאין זה ריח חשוב שיהא ראוי לברך עליו.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.